

„Vstaň zbaběle!“ zvolal Narazin s opovržením a chytil svého spojence za límec, — „to ti není nic platno, kdybys sebe více prosil a úpěl: ty lidi nepohneš. Náš osud jest již rozhodnutý, v tom se již nedá nic změnit: my umřít musíme. Vstaň a pozdvihni hlavu, abys nezemřel jako zbabělec, nýbrž jako muž, kterýž se neleká žádného nebezpečí. Pomysli si, že snad bude za nás vykonána domsta. Oni nás budou pohřešovati,“ mluvil dále, obrátiv se ku knížeti, — „budou nás hledati a když nás nenajdou, pak udeřila vaše poslední hodina. Já jsem vás ještě nezradil, ale poněvadž jsem to již tušil, co se dnes s námi děje, sepsal jsem celý plán vašeho spiknutí i s vašimi jmény, odevzdal jsem ten spis jednomu ze svých přátel a řekl jsem mu, kdybych náhle zmizel a ve třech dnech se zase neobjevil, aby ho odevzdali řediteli Varšavské policie. Proto jste ztraceni, pakli mne usmrtíte.“

„To je hloupá lež a my jí nevěříme,“ odpověděl kníže. Tím si život nezachráníš, — a nyní ať si tě vezme na starost kat.“

Tato doslední slova promluvil předseda zvucným hlasem a hned na to se rozhrnula opona, kterouž byla část zdi na konci sálu zakrytá a za ní se objevilo popravni lešení.

Na tomto lešení, jež bylo černou látkou pokryté, stál mohutný špalek a vedle tohoto stál popravni mistr Mikuláš, opíraje se o dlouhý stínací meč, který se leskl jako stříbrný.

Kat musel chtěj nechtěj k vykonání té služby svoliti, kterouž byli od něho ti kavalíři žádali.

Dívaje se lhostejně na shromážděné spiklence, kteří pod ním v sále se hemžili, zvolal pak silným hlasem:

„Já jsem hotov těm zrádcům srazit hlavy! Vydejte mi je tedy.“

Nazarin zsinál v obličejí, když spatřil popravni lešení a na něm kata; jeho srdnatost a vzdorovitost jej v okamžení opustila, když viděl, že to jde do opravdy a on se také ani nebránil, když k němu katovi pomahači přiskočili a rovněž jako Ivanovu ruce za zády svázali.

Jeho prsa se silně dmula a oči mu vystupovaly z důlků, když pokročil k popravni lešení, neboť ho v tu chvíli nenapadla ani myšlenka, že by mohl býti ještě zachráněn.

A přece se to stalo.

Mezi shromážděnými členy byl také hrabě Bohumil Kaminski a ten nechtěl dopustit, aby Nazarin zemřel.

On měl posud za to, že byli ti spiklenci nad těmi zrádci rozsudek smrti jen proto vyřkli, aby je tím zastrášili, ale pak že jim bude trest smrti prominut a že budou dáni pouze do vězení.

Ale to se nestalo: spiklenci chtěli dát svůj rozsudek dle jeho přísného znění vykonati a Bohumil musel tedy hleděti, aby aspoň Nazarina od smrti zachránil.

Protlačil se skrze hustý zástup až ku svému uhlavnímu nepříteli a zvolal, položiv mu ruku na rameno:

„Ustaňte, — ten člověk umřít nesmí!“

Tato slova vzbudila velké užasnutí.

Veškeré zraky se obrátily k Bohumilovi, jenž se opovážil tak neohroženě vystoupiti a po celém sále se ozývalo hrozivé reptání.

„Tuším, že se mi divíte, že tak jedním!“ zvolal Bohumil, „a také je to vskutku nepochopitelné, že se ujímám toho člověka, na kteréhož jsem před chvílí žaloval. Věřte mi, přátelé, že bych s radostí tu jedovatou zmijí rozšlapal a že bych nepromluvil ani slova, abych ho zachránil od té haněbné smrti; ale on mne obvinil z těžkých zločinů, a kdyby zemřel, stratil bych všecku naději, že bude ještě někdy moci svou nevinu dokázati. Zavřete ho tedy do nejtmařejšího a nejpevnějšího žaláře a poručte mi, abych ho tam hlídal; ale život mu neberte!“

„Staň se, jak si přeješ, hrabě Kaminski,“ odpověděl kníže, načež se obrátil k shromáždění a velel:

„Nazarina odvedte do věže, ale Ivanov musí zemřít.“

Nyní nastalo velké pohnutí.

Několik spiklenců se chopilo Nazarina a ti jej odvlékli zadními dveřmi ze sálu.

Zatím se chopili katovi pomahači, kteří nepatřili mezi spiklence, Ivanova, který počal omdlévati a odnesli jej na popravni ešení.

Když ho vynesli nahoru, byl již bez sebe, ale jeho poprava se proto přece neodložila.

Byl položen hlavou na špalek, mistr Mikuláš napřáhl svůj pádný meč a v okamžení na to se již válela hlava Ivanova v písku, kterým bylo lešení posypané.

Po tomto hrozném výkonu nastalo mrtvé ticho, žádný ze spiklenců si ani netroufal dýchat a katova slova, kteráž tento nyní zvucným hlasem pronesl, rozlehla se přišerně po sále.

„Ten zrádce svou odměnu již dostal! Budiž Bůh milostiv jeho duši.“

Spiklenci hleděli všickni na popravni lešení, kde posud stál po-

pravni mistr, jsa bledý jako mrtvola a drže v jedné ruce krvavý meč a v druhé hlavu Ivanova.

— Byl to hrozný pohled a nikdo jej nemohl dlouho snést.

Opona se zase shrnula dohromady, spiklenci se mlčky rozšli a kdyby byl za chvíli do toho sálu někdo cizí vstoupil, byl by tam neshledal ani nejmenší stopy po tom hrozném výkonu, kterýž se tam udál.

KAPITOLA V.

Zachráněn!

Pedro seděl zamyšlen ve svém vězení, do něhož byl hned ráno zaveden, i počítal hodiny které měly ještě uplynouti, než bude odpraven.

On to již považoval za věc docela jistou, že musí umřít, neboť zůstalo to psaní posud bez všeho účinku, kteréž byl hraběnce poslal a na něž byl z počátku všecku svou naději skládal.

Z paláce u hraběnky Rosinské nepřicházel posud žádný posel a vůbec žádná zpráva a Pedro musel míti za to, že tam na něj buď zapomněli anebo že mu nemohou pomoci.

„Král Šalamoun měl přece pravdu, když pravil, že nelze na ženskou se bezpečiti,“ pomyslíl si Pedro. „Všecky jsou ošemetné, ano i ta nejlepší má ještě v sobě ďábla. — Hraběnka Rosinská mi toho naslibovala, když potřebovala mé pomoci, ale mezi slibem a skutkem je u ní velký rozdíl. Ona bude ráda, že se to všecko tak stalo, a že se mne takovým lehkým způsobem zbavila. Já blázen, — to jsem si přece mohl pomyslíti!“

Pak se vzchopil, nevšímaje si tam vojáků, kteří ho tam hlídali, a mluvil sám pro sebe dále, počav ve svém vězení sem tam přecházeti.

„Ale mého života je přece škoda. Nyní jsem v nejkrásnějším věku a mohl bych se ještě mnoho let na světě výborně baviti. A takova násilná smrt musí být něco hrozného a já si to posud nedovedu ani představit. Kdybych měl zde nějakou zbraň, nerozmýšlel bych se ani okamžik a usmrtil bych se sám.“

Tyto a podobné myšlenky zaměstnávaly Pedra přes půl noci a on již ani nechtěl jídla anebo nápoje použiti: ale čím více se ta osudná chvíle blížila, v kterou měl zemřít, tím byl klidnější.

Konečně se počalo rozednívati, za chvíli byl již bílý den a když udeřila sedmá hodina, otevřely se dveře u Pedrova vězení a v nich se objevil předseda hrdelního soudu, maje s sebou jednoho radu a písaře.

Za nimi bylo viděti vypaseného kapucína a mistra Mikuláše.

Předseda se potupně usmíval, když vešel k Pedrovi do vězení a pravil:

„Hrabě Bohumile Kaminski: my přicházíme, abychom ti podle zákona ten rozsudek smrti, kterýž byl nad tebou vyneseno, ještě jednou přečtli.“

„Nenamahejte se,“ odpověděl Pedro, „a zanechte vůbec té komedie. Vy víte dobře, že já hrabě Kaminski nejsem.“

„Ten člověk se zbláznil ze strachu před smrtí,“ pravil předseda, obrátiv se k radovi. „Od věřejška se tak změnil, že bych ho skoro již ani nepoznal.“

„Mluvíte to o mně, pane rado?“

„Ba ovšem,“ odpověděl tento. „Člověk by již ani neřekl, že je to hrabě Kaminski.“

„Již je dost té komedie!“ vzkřikl Pedro popuzen. „Dělejte, abyste již byli pryč. Já nechci váš rozsudek slyšeti, — a vůbec s vámi nechci ani mluvit. Rozumíte mi?“

Je to přece neslýchaná vzdorovitost,“ zvolal předseda, — „a já bych měl chuť, než bude ten zlosyn odpraven, dát mu ještě vysázet několik ran knutou. Ale mějme s ním útrpnost, s tím zbloudilcem,“ mluvil předseda dále, „a odpusťme mu milostivě ten hřích, kterého se ještě v poslední chvíli dopouští, když má jíti na popravu. Vždyť my také nejsme bez chyby a máme také velice zapotřebí, aby nám bylo odpuštěno.“

„Ano, to je pravda, vy bídní padouchové!“ zvolal Pedro prehlivě. „Vy mne chcete připravit o můj mladý život a pro mne by to bylo velkou rozkoší, kdybych vás mohl ještě všecky poslat do horoučích pekel, než umru.“

„Nerouhej se, hříšný člověče!“ zvolal nyní kapucín, pokročiv k Pedrovi. „Pamatuj raději na tu dvojnásobnou vraždu, kterouž jsi spáchal a obrať svou mysl k Bohu, aby ti byli tvoji hříškové odpuštěni. Pomni, že sídlí tam nahoře spravedlivý soudce a že musíš ještě v tuto hodinu před něho předstoupiti a ze svých zločinů se zodpovídati. Čiň pokání, nešťastníče, lituj té dvojnásobné vraždy, kterou jsi spáchal, a lituj také toho, že jsi tyto šlechtěné muže takovým drzým a hrubým způsobem urazil.“